

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

Γ Α Μ Β Ε Τ Τ Α Σ

Ὅταν ρίχνητ' ὁ χάρος σὲ ζωὴ ξακουσμένη,
 εἶν' ἀνάστασις τότε τοῦ θανάτου ἢ γυτοπιά.
 Ἄν τὰ μάτια τῆς σβύνουν, καὶ ἡ ὄψις χλωμαίνει,
 Μὰ ἡ φήμη τῆς, ὅλη λευθερόνεται πιὰ,
 Καὶ ξεγόνεται τότε καὶ παντοῦ ξεθυμαίνει,
 Ὅταν ρίχνητ' ὁ χάρος σὲ ζωὴ ξακουσμένη.

Ὅταν ἔπεφτ' ὁ Καίσαρ, σὲ χλαμύδα θυμήθη
 Νὰ τυλιξῆ μεγάλο μὰ σβυσιμένο κορμί.
 Κι' ὁ μεγάλος, σὰν πέφτη 'ς τοῦ θανάτου τὰ στήθη,
 Τὸν τυλίγ' ἡ χλαμύδα ποῦ τὴ λένε τιμῆ,
 Καὶ τὴν ἔχουν 'ς ἐκείνον χαρισμένη τὰ πλῆθη.
 Τὴ χλαμύδα νὰ γύρη καὶ ὁ Καίσαρ θυμήθη....

Ἢ φωτιά ὅ,τι τρώγει τοῦ χαρίζει λαμπράδες,
 Καὶ τρισμέγιστος εἶναι ὁ μεγάλος νεκρός,
 εἰς τὴν κάσση του γύρω γονατίζουν χιλιάδες,
 Τὸν χαϊδεύει ἡ Δόξα, τοῦ γελά κι' ὁ Καιρός,
 Καὶ τὰ μάτια τοῦ καίνε ἀναυμέναις λαμπράδες.
 Ἢ φωτιά ὅ,τι τρώγει τοῦ χαρίζει λαμπράδες.

Ὅταν τέτοιο μεγάλο μᾶς ἀνοίγεται μνῆμα,
 Τῆς ψυχῆς τὰ θεμέλια τὰ τινάζει σεισμός,
 Ποῦ τὸν νιώθει ὁ Τύπος, τῶν ρητόρων τὸ Βῆμα,
 Καὶ ἡ λύρα τοῦ ψάλτου κι' ὁ βαθὺς του κλαυμός,
 Κι' ἀρχινᾶς, ἱστορία, νὰ σκαλίζης τὸ θῦμα,
 Ὅταν τέτοιο μεγάλο μᾶς ἀνοίγεται μνῆμα.

Κι' ἡ ζωὴ ἐποῦ σβύνει τὴ ζωὴ ὅπου μένει
 Τῆνε κάνει νὰ λάμψη, νὰ φανῆ, νὰ χυθῆ.
 εἰς τὸν ἴσμιο ποῦ ρίχνει ἡ ἰτιά ἡ θλιμμένη
 ξεφυτρώνουνε βόδα καὶ δαφνοῦλες κι' ἀνθοί,
 Καὶ μὲ πόνους καὶ θρήνους πρὸ πολὺ ἀνασταίνει
 Ἢ ζωὴ ὅπου σβύνει τὴ ζωὴ ὅπου μένει !

Κι' ὁ νεκρός ὅταν εἶναι βασιληᾶς, κι' ἀπ' τοὺς πρώτους,
 Ἄπο' κείνους ποῦ ἔχουν ὑπηκόους καρδιαίς,
 Καὶ τὸ στέμμα δὲ στήνουν 'ς τὸ πλατὺ μέτωπό τους
 Νάχη λάμψη ἀπὸ πέτραις ἢ ἀπ' ἀνθη εὐωδιαίς,
 Μὰ τὸ φέρουν πλασμένο ἀπὸ φῶς 'ς τὸ μυαλό τους,
 Κι' ὁ νεκρός ὅταν εἶνε βασιληᾶς, κι' ἀπ' τοὺς πρώτους,

Κι' ὅταν ἔχη ἀστράψει σὲ πατρίδα μεγάλη,
 Καὶ περιλαμπρο θρόνο ἔγει ρίξει βουβό,
 Παλληκάρη, 'ς τὰ πρῶτα στῆς νεότητος κάλλη,
 Μὰ 'ς τοῦ λόγου τὴ χάρις ὁ σωστός Μιραβῶ,
 Καὶ τοῦ ἀνοιγ' ἡ Δόξα, μὰ ὁ δ' φθόνος, ἀγκάλη,
 Κι' ὅταν ἔχη ἀστράψει σὲ πατρίδα μεγάλη.

Κι' ὅταν ἔχη ἀφίσει τὴ σπηλιά του, τὸ Βῆμα,
 Κ' ἔχει γίνει ὁ λέων φτερωμένος αἰτός,
 Καὶ τὸν εἶδαν νὰ πλεύσῃ 'ς τοῦ αἰθέρου τὸ κύμα,
 Τὴν πνιγμένη πατρίδα γιὰ τὴ σωσῆ αὐτός
 Μὲ τὸ ἔσχατο ἀντάμα τῆς πορφύρας τῆς τριμμά,
 Κι' ὅταν ἔχη ἀφίσει τὴ σπηλιά του, τὸ Βῆμα.

Κι' όταν ένας εκείνος είνε όλ' ή Γαλλία,
 Σάν τ'ά χρώματα όλα μιά άκτίς μοναχιά,
 Και χωρίς μεγαλείο, και χωρίς ύπουργεία,
 Πάντα ήξευρε νάνε τής πατρίδος ψυχή,
 Με τού νού του τή λάμψη, τής ρωνής τή μαγεία,
 Κι' όταν ένας εκείνος είνε όλ' ή Γαλλία.

Τότε όπου υπάρχει μία γωνιά μέσ' τή σφαίρα,
 Κάθε πέννα και λύρα και μυαλό και καρδιά,
 Μυρολόγια θά χύσουν από πέρα ως πέρα,
 Κι' ή δική μου ακόμη άρρωστιάρα λαλιά,
 Ύ τήν πεντάρφανη, Όλοι του αιώνας Μητέρα,
 Όπου όπου υπάρχει μία γωνιά μέσ' τή σφαίρα!

— Σας ζηλεύω, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται!
 Μου θυμίζετε πάντα τον παλιό μας θεό.
 Μ' ένα νεύμα σας μόνο, σαν εκείνος, κλονείτε
 Τον λαμπρόν Όλυμπο σας, τ'ό φως τ'ό λαό.
 Κεραυνό σαν κι' εκείνος για κοντύλι κρατείτε.
 Σας ζηλεύω, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται.

Σας ζηλεύω, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται!
 Ένα νέφος τ'ό Δία έκρατούσε κρυφτό.
 Κι' ή μεθύστρα σας γλώσσα που συχνά τή 'μιλείτε
 Και σας κρύβει, δέν είνε σαν τ'ό νέφος αυτό:
 Ύ τας φουρτούνες, τή Φήμη, αντί τάρα, θά βρήτε.
 Σας ζηλεύω, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται.

Άλλά πάλι, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται,
 Δέν σας είνε γραμμέναις ή μεγάλαις γραφαίς!
 Τό κρασί σπολισμένο με μουστιαίς δέν θά πιήτε,
 Ούτε ήσυχον ύπνο 'ς άγκαλιαίς άνθηραίς.
 Και σέ πόλεμο πάντα τή ζωή παραιτείτε.
 Σας λυπούμαι, μεγάλοι των Έθνών Κυβερνήται!

Τά μεσάνυχτα είπαν πώς έβγῆκ' ή ψυχή του.
 Τής ήμέρας ό ήλιος πάλι εράνη πρωί.
 Μά δέν ήθε κι' ό ήλιος τής Γαλλίας μαζή του,
 Κι' από τότ' ή Γαλλία έχει νύχτας ζώη,
 Και τού κάκου ό ήλιος τήν σκουρπῆ τήν αυγή του.
 Τά μεσάνυχτα είπαν πώς έβγῆκ' ή ψυχή του.

Ό πατρίς μου, τρελλά μου γαλανόστολη κόρη,
 Ό δικός σου Δεκέμβρις σαν Άπριλις γελά.
 Άλλοθ' δέρνουν βορριάδες, χιόνια κρύβουν τ'ά όρη,
 Κι' εδω αύρας παιγνίδια και λουλούδια πολλά.
 Ύ τόν αίθέρα σου τρέχει ή καρδιά μου, 'σά' φλώρι,
 Ό πατρίς μου, τρελλά μου γαλανόστολη κόρη!

Όλα τ' άνθη σου όλα μ' απονά νά θερίσης.
 Τ' όνομά του νά πλεῖξες άπ' αυτά λατρευτό.
 Σ' άνειρεύθη άκαίριε, δίχως Τούρκου άλλουσαις,
 Σάν νά ήτον παιδί σου μακρυσμένο κι' αυτό.
 Με άδούλωτα πόδια και με χέρια έπίσκες
 Όλα τ' άνθη σου όλα, ό πατρίς, νά θερίσης.

Παντού όπου υπάρχει μία γωνιά μέσ' τή σφαίρα,
 Κάθε πένα και λύρα, κάθε νους και καρδιά,
 Μυρολόγια νά χύσουν από πέρα ως πέρα,
 Κι' ή δική μου ακόμη άρρωστιάρα λαλιά.

Ύ τήν πεντάρφανη Όλοι του αιώνας Μητέρα!
 Όπου, όπου υπάρχει μία γωνιά μέσ' τή σφαίρα!

Κωστής Παλαμάς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Έκει που θά μαυροφορούσε τήν "Ορα" του ό Τρικούπης και θά εξερώνει συγκινητικούς λόγους εις τήν Βουλήν, καλλιτέρας θά έκαμνε αν συνεβούλευε τήν Αδλήν νά αναβάλη όμιλγας ήμερας τ'ό έπίσημο φηγοπότι της και νά μίν ανεγθή ήμεραν τ'όση πένθιμον όχι πλέον δι' "Ελλήνας και βρωμο-Ελλήνας και Συνέδρια και Ήπειρο-Θεσσαλίαν, αλλά διά πάντα άνθρωπον, τ'ό ελληνικόν άνάκτορον νά έχη τσουμπούσι, εις τ'ό όποιον νά παρακλήθεται ό πρωθυπουργός, οι ύπουργοί και τ'ό προεδρείον τής Βουλής. Τήν αυτήν ήμεραν καθ' ήν οι ύπουργοί εκλείων διά τόν Γαμβέτταν εις τήν Βουλήν, μετ' άλλγας ώρας έγέλων εις τ'ά άνάκτορα. Τήν αυτήν ήμεραν καθ' ήν εκηδέυετο ό Γαμβέττας, εδοίλενον αι κοιλιαι τών άρχόντων μεε εις τ' άνάκτορα. Καλός ήτο ό Γαμβέττας, Μεγαλειότατε, όταν έζη και όταν μετέβαινες εις Παρισίους πρώτον πρώτον κ' έπεσκεπέσσο αυτόν! Τώρα που 'πέθανε, που δέν δύναται νά γράψη ό Αϊών ότι τήν Κωνσταντινούπολιν θά τήν πάρωμεν χάρις εις τήν προσωπικήν του Βασιλέως επέμβασην παρά τοίς ισχύουσιν, τώρα τήν αυτήν ώραν καθ' ήν καταπθετα ζεστός ακόμη ό καθ' 'Υμῶς μέγας ευεργέτης τού Έθνους έντός τού τάφου του, ύψουτε σεις τόν καμπανήτην εις ύγειαν τής Κυρίας... Κυβερνήσεώς Σας.

Και ποία αντίρρασις εις τόν άνθρωπον αυτόν τόν έπί τοσοούτο πλήρη άντιφάσεων, ώστε νά τόν νομίζη τις θτι έσωτερικώς είναι άνθρωπος διπλούς, ως οι εξωτερικοί διέφυλοι, και διά τούτο άλλη ύπόστυσις Τρικούπη όμιλει σήμερα και άλλη αύριον.

Εις τήν Βουλήν είπεν ότι υπό τ'όσης κατείγετο συγκινησίως, «ήτις δέν θά έπέτρופן εις ήμῶς και αν υπήρχεν άπόλυτος εις τούτο άνάγκη να προβώμεν εν ήμερη πνείματος εις έργασίαν.»

Και εις τ' άνάκτορα είχεν όχι μόνον ήρεμίαν πνεύματος, αλλά φαιδρότητα πνεύματος και ψυχής διά νά φανή όσον τ'ό δυνατόν εύάρεστος εις τούς κυρίους του!!

Ό βουλευτής Αττικής κ. Ζυγομαλάς άπεκύθωσε και εις ήμῶς έπιστολήν δι' ή: άναιρεί ότι έλαβε δώρον 80 στρέμματα, ως έγραψεν ό Αϊών δέν έλαβε ειμή μόνον 30 στρέμματα, τών όποιον τήν νομήν και τήν επικαρπίαν (τής κυριότητας όλων των γαιων μενούσης εις τήν Κοινότητα Σαλεσίου) διέθεσεν ύπερ άγαθοεργών σκοπών.

Η δωρεά λοιπόν εγένετο δεκτή, άλλ' ως προς τόν όριθμόν δέν είναι σύμφωνος ό Αϊών και ό Ζυγομαλάς. "Αν ήθελε νά δωρήσῃ εις τήν Κοινότητα και τήν επικαρπίαν τών 30 αυτών στρεμμάτων, λέγων: "Ελασον δε Συγγράφ' μη λιπανάτων τήν κεράλην μου, θά μῶς ήτο πλέον εύάρεστος ό κ. Ζυγομαλάς!

Έξεδύθησαν εν δακρύσει τόμω 440 σελίδων αι Όδοιπορικαι Σημειώσεις τῆς κ. Σπυριδωνος Παχυνέλλα, περιλαμβανούσαι πρώτον τούς Σειρηνας τής Χίου και δεύ-

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΣΤΗΝΕΡΙΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗΣ

Τ'ό αληθές είναι ότι από τήν προκειμένην δίκην λείπει τ'ό κυριώτερον πρόσωπον, τ'ό όποιον ίσως οι πλειότεροι μαυτεύετε.

Ό Ίούλιος Μονώ, ό γνωστός συγγραφεύς των Δικαστικών κωμικων, δέν παρίσταται κατά τήν επίσημον δίκην ίσως μάλιστα τήν ώραν αυτήν κλαίει τόν θάνατον τού μεγάλου συμπατριώτου του, και όμως αν ήτο εδω θά μῶς προσέφεραν ένα ακόμη τόμον εκ των άμμητων δικαστικών του.

Περί τού Δικαστηρίου των Συνέδρων, περί τών δικηγόρων και περί τού άκροατηρίου σας είπον χθές ολίγα εν παρόδω. Σήμερα θά με χαρίσετε ολίγην ύπομονήν, διά νά σας εισάξω εις τόν κύκλον των ενόρκων ουχι ως κατηγορουμένους, άλλ' ως θεατάς άπλώς.

Η όλη των ενόρκων άποψις διδει τήν εικόνα έπαρχιακού δικαστηρίου, διότι και ή μορφή αυτών και τ'ό ένδυμα ως επί τ'ό πολυ έγχώριον ή εθνικόν και τ'ό κήθισμά των παρά πολυ άφελές και σχεδόν ήμελημένον, και ή εξωτερική των περιβολή άτημέλητος, καταμαρτυροει τήν έπαρχιακήν των προέλευσιν. Άλλ' εις έμε μερικαι ροθται με τας όποιας καλύπτονται, μερικαι κάπαι, άλλα δευμάτινα έπανωφόρια, μοι κάμουν τήν έντύπωσιν θρηιστροφείου, μολονότι ή καθόλου αυτών φυσιογνωμία προδιδει άγαθωτάτους άνθρώπους.

Ό Πρόεδρος των ενόρκων είναι κατ' εξοχήν λερωμένος φέρει και αυτός φουστανέλλαν ή όποια ίσως ακόμη δέν εκηλιδώθη εις πλύσιμον τ'ό φρέσιν του είναι και αυτό πεπαλαιωμένον, άλλ' εις τ'ό κατώτατον μέρος τ'ό περιβάλλει κύκλος μελανός εν ειδει πένθους προς τήν νεανικήν του πάλαι ποτε ήλικίαν. Μία άλλη εξ ύφάσματος ποικιλοχρόου, ως ή ίρις, ζώνη περιβάλλει τήν μέσην του: από τού λαιμού του προβάλλει υποκάμισσον π'ό τού όποιου οι κολλάροι τού κ. πρωθυπουργού θά ώχρῶν εξ άντανακάσσεως, και προς τόν κορμόν τής δεξιῆς χειρός έπανακαίνεταί τ'ό αυτό υποκάμισσον σκοτεινότερον πάσης περιγραφικῆς...μελανής.— Και όμως υπό τήν λερωμένην εκείνην περιβολήν ίσως κρύπτετα ψυχή εύσυνείδητος και δικαία. Πώς τ'ό ζεύρει! "Ισως όμως κρύπτεται και ψυχή ενόρκου. Κι' αυτό ποιός τ'ό ζέρει!

Οι λοιποί ενόρκοι δέν διαφέρουσι πολυ τού προϊσταμένου αυτών, τ'ό δε σύνολον μοι ενθυμίζει άρματολεκήν παρειαν εν τ'ω μέσθ τής όποιας πρόκειται νά τεθή τ'ό ψητό άρτι, καθώς μετ'ά μικρόν θά τεθή εις τ'ό δικαστήριον των ενόρκων τ'ό ζήτημα τής καταδίκης και τής άθωώσεως των κατηγορουμένων.

Όλη ή προϊνή συνεδρίασις πρόκειται νά καταναλωθῃ εις τήν εξέτασιν τού κ. Τρικούπη και τού κ. Παπαμιχαλοπούλου, ουσιωδών και των δύο μαρτύρων και ως εκ τής θέσεως αυτών εν σχέσει προς τήν προκειμένην δίκην, άμφοτέρων διατελεσάντων ύπουργών των Οικονομικών κατά τόν χρόνον τού έλλείμματος, άλλ' και εκ τής πληρημονής των έρωτήσεων, αιτινες τ'ός άπευθύνθησαν, ίδια προς τόν πρώτον, και αιτινες είχον μάλλον χαρακτήρα καθέντας φιλοδόξων τινών μετ'ά τού κ. Πρωθυπουργού ή σκοπόν έξακριβώσεως τής αληθείας.

Ό κ. Πρόεδρος εν γένει μεν εύγενέστατος, προσηκής και γλυκῆς τούς τρόπους προς πάντας, υπερηκόνησεν όλας του

τερον τήν Στρατιωτικήν κατάληψιν "Αρτης και Θεσσαλίας. Αι σημειώσεσι αυται είναι εξ άνταποκρίσεων δημοσιευθεισων εν ταις Νέαις Υδέαις και τ'ω Νεολόγῳ Κωνσταντινουπόλεως. Ό κ. Παχυνέλλης διεκρίθη εν άμφοτέραις ταις περιστάσεσιν, ως νά ήτο "Αγγλος άνταποκριτής. Έχει τήν πραγματικότητα και τ'ό εύθυμον τών έπιστελλόντων εις τ'ά μεγάλα άγγλικά φύλλα. Τ'ό βιβλίον του αναγινώσκαται ως μυθιστόρημα, διότι εκάστη έπιστολή του ήτο και εν διήγημα. Μυθιστόρημα όμως πλήρες πραγμάτων, ειδήσεων, περιγραφών, σκέψεων. Πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει ή βρωμαντική εκείνη άνάστασις του εις τ'ά Μετέωρα και ή βρωμαντικώτατη περιγραφή τής Νέας Μονῆς τής Χίου, και τού άσκητού Παχυνέλλου, ήμφορενοβλαβούς, με τρεις δυστυχείς μηλητάς του, ζώντας άσκητικώς έντός σπηλαίου.

Αι κυριώτεραι θεσσαλικαι πόλεις και χωρία. ή "Αρτα τής Ήπειρου, υπό τήν άνταποκριτικήν γραφίδα του παρίσταται π'ό τού άναγνώστου ως εν αναγλύφῳ, ίδιως δε περιγραφαι και εκδρομικαι και ειδήσεις και ιστορικαι ύπομνήσεις βριθουσιν εν τ'ω ώρκίῳ βιβλίῳ τού κ. Παχυνέλλης, όπερ ελπίζομεν, ότι διά τήν πρωτοτυπίαν, τ'ό λιτόν και εύχαρι τού ύφους, τ'ό φιλάλληλες και τήν ψυχικήν ευγένειαν τού γράφοντος, με τ'ό βαθύ αυτου αισθημα, όπερ διαρρέει πάντοτε τας γραμμῆς του, θά διαδοθῇ εις πολλών χειρας, ως λίαν εύάρεστον άνάγνωσμα.

Σήμεραν ανατέλλει εις τ'ό Γραφείον μας πολυόμενος αντί 3 φράγκων, ό Α' τόμος των προαναγγελθέντων Ποιημάτων τού Σουρή αντί 3 φράγκων. Οι εν τ'όις γραφείσι των διαφόρων εφημεριδων έγγραφέντες συνδρομηται θά λάθωσι τόν τόμον εκ τού γραφείου όπου ενεγράφησαν. Ό Α' τόμος περιέχει τήν Ιστορίαν τού Ελληνικού ζήτηματος, τήν μόνην αληθινήν ιστορίαν τού πραγμακομικου αυτού έπεισοδίου των εθνικών μας σελίδων. Αρχή άρχή φηγοιράρον οι λόγοι τού Δεληγιάννη έντός και εκτός τού Συνεδρίου τού Βερολίνου. Οι λόγοι ούτοι είναι σχεδόν άγνωστοι εις τ'ό Πανελλήνιον και πρέπει νά γνωσθών. Εν μέρος Β' είναι τ'ά περιήρημα άπ' εδω κε' άπ' εκει. Και έντός μηνός επί τέλους εκδίδοται και ό Β' τόμος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Επί τῆς επικριτικῆς όλων των εφημεριδων, των κομμάτων ίδιως εξυμνήσεσι τού Γαμβέττα ως "Ελληνας και φιλέλληνας και ήμελλήκων, και τῆς αποκλειστικῆς λύπῆς ως θανόντος ενός φίλου τῆς Ελλάδος, άνευνήσθη τις των γειτονισσων αϊπνες, επί τ'ω θανάτῳ πατρός πολυμελούς οικογενείας, όλούφρον: αι τόν άπολεσθέντα κομμάρον των!

Όραία ήτο και ή διαφιλονεικίσις τού φιλελληνισμού τού Γαμβέττα μετ'ά τῆς συμπολιτεύσεως και άντιπολιτεύσεως. Οι λόγοι τού Δεληγιάννη ότι περισσότερον τόν λυπειται ή αντιπολιτευσις από τήν συμπολιτευσιν, διότι ό πρωσωνός άρχηγός αυτῆς χάρις εις τόν Γαμβέττα έλαβε τόν παράρτατον Ροντήρειον στέφανον, ήδύναντο νά συγκινήσουν μεχρι... γελώτων!

αυτὰς τὰς ιδιότητας προκειμένου νὰ ἐξετάσῃ τὸν κ. Τρι-
κούπη. Ἐλέπτινε τὴν φωνὴν του, ἡμιέκλειεν ἐνότιε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς του, ὑπεδοῦθη καὶ διὰ τῶν χειρῶν του τὴν γλῶσ-
σάν του, ὡσάκις αὐτὴ ἐβραδυπόρει εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ σχε-
δὸν συνεικνίετο, ὡσάκις ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐλάμβανε μόνος
τὴν ἐρώτησιν ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ τὴν ἐξετύλισσε εἰς
ἀπόκρισιν ἐνότιε διδακτικὴν διὰ τοὺς δικαστὰς καὶ διὰ τοὺς
δικηγόρους.

Πρόεδρος. Νὰ ἔλθῃ ὁ κ. Τρικούπης!
Εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἅπαν τὸ ἀκροατήριον μέχρι τῆς στιγ-
μῆς ἐκείνης δεδομένον εἰς συζητήσεις καὶ συνδιαλέξεις καὶ
εἰς εὐφρολογίας προσήλωσε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸ προε-
δρεῖον θόρυβος μάλιστα ἀσυνήθης ἐπηκολούθησε τὴν προσ-
φώνησιν τοῦ Προέδρου ἐν εἰδει διαδελώσεως, τὴν ὅποιαν
μόλις κατεσίγησεν ὁ δραστήριος κλητὴρ Κούνας καὶ τὰ ἐπα-
νεληλυμένα τοῦ πλήθους συριστικὰ σσ σσ!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωσιν εἶναι ὁ δυνατώτε-
ρος τῶν Ἑλλήνων. Ἐπρόκειτο γῆρας νὰ ἐξετασθῇ· εἶναι μάλι-
στα ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων ἢ συνεδριάσεις ἤρξατο τὴν ἐν-
νάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν πάντες τὸν ἀνεμένον, καὶ πάντες
ἀμφεβάλλον ἂν θὰ δυνήθῃ νὰ παραστῇ τὴν ὠρισμένην ὥραν.
Ἐφερον μάλιστα καὶ τὰς κρίσεις τῶν δικαίως κατ' ἐμέ:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἔλεγον, κοιμᾶται τὰ μεσάνυκτα,
σηκώνεται τὸ πρωτὸ εἰς τὰς πέντε καὶ ἐργάζεται ὅλην τὴν
ἡμέραν σὰ μηχανὴν σιδερένια. Ἔχει στὴ βράχην του τρεῖς ὀλό-
κληρα ὑπουργεῖα, καλὰ ἢ κακὰ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐξετάζω· σχε-
δὸν δὲν τρώγει, σχεδὸν δὲν πίνει, σχεδὸν δὲν πληροὶ καμ-
μίαν του ἀνάγκην καὶ σχεδὸν σχεδὸν . . .

— **Χαρίλκος Τρικούπης,** ἐφώνησεν ὁ Πρόεδρος.
— Περὶ τὴν ἡκούσθη ἢ φωνὴ τοῦ γλυκυδίνου πρωθυπουργοῦ
πρὸς κοινὴν ἐκπλήξιν ὄλου τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ τὸν ἐδέχθη

καθὼς τὸν ἄγγλον φῶγκ τοῦ Jules Verne οἱ στοιχηματίσαντες
μετ' αὐτοῦ εὐπατρίδαι· ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ ὁ θόρυβος ἐν
ἀρχῇ. — Ἄλλ' ἢ συνεδριάσεις γῆρας, κατηναλώθη εἰς τὴν συγ-
κρότησιν τῶν Ἐνόρκων καὶ εἰς ἄλλα τινὰ προκαταρκτικά, ἐ-
πομένως σήμερον ἐμελλον νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες.

Ὁ κ. Τρικούπης εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Δὲν με-
ταβάλλει ποτὲ τὴν μορφήν του καθὼς δὲν μεταβάλλει τὸ
λεκτικόν του ὕφος, καὶ καθὼς δὲν μεταβάλλει τὸ ἐνδυμᾶ
του. Πάντοτε σκυθρωπὸς τὴν ὄψιν, ἠχηρὸς τὴν φωνήν, καὶ
ἐπιβλητικὸς τὸν ἱματισμόν. — Εἶναι δὲ παράδοξος ἢ ἐπικρα-
τούσα ἐνότις ἐν τῇ τριπλῇ αὐτοῦ ὑποστάσει. Ὅταν λαλῇ,
νομίζει τις ὅτι οἱ ὑψηλότετοι κολάραι του ἐπινεύουσιν, αἱ δὲ
συσπάσεις τῶν ὀφρύων του ἐπικρατοῦσι τὰ λεγόμενά του.

Κατὰ τὸν Αὐγουστον, λέγει περίπου, τοῦ 1880, ἔλαβον
μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἀποκαλύπτουσάν μοι τὴν κατά-
στασιν τοῦ ταμείου Θηβῶν. Ἀργότερον ἠρώτησα τὸν Σαμο-
θράκην, ὅστις μὲ διεβεβαίωσεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἔλλειμα εἰς τὸ
ταμεῖον ἐκεῖνο, μὴ ἀνερχόμενον τὰς 50,000 δραγμῶν, ἀλλ'
ὅτι διὰ συμβιβαστικῶν τρόπων ἠδύνατο ὁ ταμίης Θηβῶν νὰ
τὸ καλύψῃ. Τότε ἐσκέρθη περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ τα-
μείου ἐκεῖνου δι' ἄλλου προσώπου. Τὸ πρόσωπον ἐκρίνα καλὸν
νὰ ληφθῇ ἐκ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν
ὑπῆρχεν ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουρ-
γεῖου εἰς τὰ μέρη ὅπου παράγεται στασίς. Μετεκάλεσα τότε
τὸτε τὸν Τσικνόπουλον, ὅστις ἦλθεν, ἀλλ' ἔλιγον βραδέως,
ἀπησχολημένοι καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν. Ἄλλ' ὁ Βε-
λέντζας, ὡς ὁ Σαμοθράκης μοι εἶπεν, εἶχε μάθει τὰς ὑπο-
νοίας μας, καὶ ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἀναβάλλωμεν τὴν κατα-
δίωξιν, ὅπως ἀπροδοκῆτως καταλάβωμεν αὐτόν· ἀλλ' ἐν
τῷ μεταξὺ τούτῳ, τὴν Κυβέρνησιν μου διεδέχθη ἄλλοι· τὰ
λοιπὰ ἔμαθον ἐκ τῶν ἐφημερίδων.

Ἔως ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ οὐσιώδης κατάθεσις τοῦ κ. Τρι-
κούπης.

κούπη· ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ
χωρὶς νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ μερικὰς ἐρωτήσεις, χάριν ἀβρότητας
μᾶλλον πρὸς τὸ πρόσωπον ἢ πρὸς διαφώτισιν τῆς ὑποθέ-
σεως, οἱ δὲ δικασταὶ καὶ πολλοὶ τῶν συνηγόρων ἐννοοῦν νὰ
μιμηθῶσι τὸν κ. Πρόεδρον, ἐν ᾧ ἀντίθετοί του τινὲς εὐρίσκουν
τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν πειράξωσι· ἐντεῦθεν ἐπακολουθοῦσιν οἱ
κάτωθι διάλογοι:

Πρόεδρος Εἶπατέ μοι, Κύριε μάρτυς, ὁ κ. Σαμοθράκης ἐξ
εὐλικρινείας σὰς ἀνέφερε τὸ ἔλλειμμα ἢ μὴπως ὑπεκρύ-
πτειτο εἰς τοὺς λόγους του γνῶσις τῶν καταχρήσεων τοῦ τα-
μείου Θηβῶν;

Τρικούπης Δὲν ἠνόησα εἰς τοὺς λόγους του καταχρησίν
τινα, διότι τότε εὐθὺς θὰ προέβαινον εἰς καταδίωξιν τοῦ ἐγ-
κλήματος.

Βλάχος. Εἶπατέ μοι σὰς παρακλῶ, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λο-
γιστηρίου δύναται νὰ προβῇ ἄρ' ἐαυτοῦ εἰς καταγγελίαν
κατὰ τινος ταμειακοῦ ὑπαλλήλου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν παρεκολούθησαν
πολλοὶ ἄλλοι, ὁ Τρικούπης μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον ῥου-
τήρη καὶ παραδίδει Διοικητικὸν Δίκαιον.

Ἄλλ' ὅταν ὁ δικηγόρος Βλασσόπουλος ἐτόλμησε νὰ τὸν
ἐρωτήσῃ ἂν μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἀνώνυμου ἐπιστολῆς ἀνήγ-
γειλε τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς τέσσαρας δυνάμεις τοῦ κρά-
τους, καὶ οἱ πλείστοι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν Εὐερ-
γετίδων Δυνάμεων, ὁ Πρόεδρος ὑπονοήσας ὑπαινιγμόν τινα
κατὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, μεταβάλλεται εἰς ἀντιλήπτορα αὐ-
τοῦ καὶ σχεδὸν ἐπιβάλλει σιωπὴν εἰς τὸν τολμητὴν συνή-
γορον.

Ἄφου δὲ ὡς ἐπιδόρπιον ἐτέθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ δια-
τάγματος τῆς παύσεως τοῦ Βελέντζα τὸ ὅποιον ὁ κ. Τρι-
κούπης ἀνεκάλεσεν, ἢ μᾶλλον ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδέποτε ἔλαβε

γνώσιν τοιοῦτου μὴ κοινοποιηθέντος, ἐκρίθη ἐπαρκῆς καὶ ἀ-
πεχώρησεν.

Ἦδη ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἀρχίζει ν' ἀναπνέῃ ἡσύχως
καὶ βαθυδὸν ν' ἀνακτᾷ τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν ζωὴν του,
τὴν ὅποιαν σχεδὸν ἐπέβλεπεν ὁ συννεφώδης πρωθυπουργὸς μ' ὀ-
λην τὴν γελαστὴν ἐξω μορφήν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς ἀλλεπαλ-
λήλους παρατηρήσεις τοῦ Κούνα πρὸς τὸ ἀκροατήριον ὡσάκις
ἐτόλμα νὰ κινήθῃ.

Ἦ ἔλευσις ἐνὸς περιέργου βραδυγλώσσου τοῦ ὁποῦ ἐπει-
ράθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον ὁ κλητὴρ προσεῖλκυσε τὴν
προσοχὴν πολλῶν.

— Δὲν σ' ἀφίνω, λέγει ὁ Κούνας, μοῦ ἀπαγορεύεται.
— Μὰ γιατί κύ κύ κύριε Κου, κον, κου Κούνα ἀφίνας
τόσους ἄλλακα ἄλλους;

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐκφωνεῖ τὸ ὄνομα τοῦ **Παπαμιχαλοπού-
λου**, ὅστις προσέρχεται σταθεῖς καὶ οὗτος κατ' ἀντικρῦ του.
Εἶπατέ μοι, λέγει, κύριε Μάρτυς, καὶ τὸν κάμνει μίαν μι-
κρὰν ἀνακεφαλαίωσιν τὴν ὅποιαν ὡς φαίνεται ἀπειλεῖ νὰ ἐ-
παναλάβῃ 150 φορές, ἐὰν ἰσάριθμοι μάρτυρες ἐξετασθῶ-
σιν ὅλοι.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος μὲ πολλὴν ἀπάθειαν καὶ μὲ
ἥσυχον ἀφρηματικὸν ὕφος δίδει εἰς τὸν πρόεδρον τὰς ἀπαι-
τουμένας πληροφορίας, ὡν τὸ οὐσιώδες συνίσταται εἰς τὸ ὅτι
τὴν ἐλλειμματικὴν κατάστασιν τοῦ ταμείου Θηβῶν ἔμαθε
μετὰ τὴν γενομένην ἐπιθεώρησιν καὶ αὐτός.

Ἄλλὰ τότε ὁ κ. Πρόεδρος μὲ βουκολικὴν ἀπλότητα:
— Εἶπατέ μοι κύριε μάρτυς, τὸν ἐρωτᾷ, γνωρίζετε ἔσως
ἂν ὁ κ. Τομαρόπουλος ἐδωροδοκῆθῃ διὰ μαλλίων, βουτύρου,
γιαούρτης κτλ.....
— Δὲν γνωρίζω.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σφ. 393)

— Ὁ ἄ γὰρ, κύριέ μου.
Τὴν στιγμὴν ταύτην, κάτωθεν τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἐκάθηντο
οἱ δύο διαλεγόμενοι, εἶχε προσεγγίσει εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἀκά-
τιον τὸν ἐλευνόμενον ὕψ' ἐνὸς ἐρέτου. Ἐπὶ δὲ τῆς παραλίας
τῆς ὑπὸ τὸν βράχον, ἦτις ἦτο ἡ κυριωτάτη προκυμᾶία τοῦ
ὄρμου ἐκεῖνου (ἐφαινόσαντο δὲ ὠρμισμένα ἐν αὐτῷ ὀκτὼ ἢ δέκα
πλοιαίρια), ἐφάνη γυνὴ τις, φέρουσα ἐνδυμᾶ μοναχῆς, καὶ ἀ-
κολουθουμένη ὑπὸ μοναχοῦ βραστάζοντος διατάκιον. Οὗτος
ἀπέθηκε τὸ διατάκιον ἐπὶ τινος πέτρας, προεχούσης ἐπὶ τῆς
ἄμμου, καὶ ἡ μοναχὴ τὸν ἐβοήθησε κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν
ταύτην.
— Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ πολλαπλάσιον τὸν μισθόν, Νεε-
μία, εἶπεν ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ὑγιάνε, καὶ παρακάλεισον τὸν πα-
τέρα Ἀμμούν νὰ δέηται ὑπὲρ ἐμοῦ.

Τὸν ἦγον τῆς φωνῆς ταύτης ἀκούσας ὁ πρεσβύτερος τῶν
δύο ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου καθήμενων, ἀνε-
σκήρτησεν, ἠγγέθη καὶ ἐκινδύνευσεν νὰ καταπέσῃ πρηνὴς εἰς
τὸν κρημνόν.

— Μηνᾶ! Μηνᾶ! ἤκουσες τὴν φωνὴν ταύτην; Ἴδὲ τὴν
καλογραῖαν ἐκείνην· ἴδὲ!
— Τί εἶναι, κύριέ μου;
— Τίς εἶναι ἐκείνη ἢ γυνή;
— Δὲν εἰζεύρω.

Ἦ γυνή, περὶ ἧς ὠμίλου, ἔβλεπε πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ὅ-
που προσήγγιζε τὸ ῥηθὲν ἀκάτιον, καὶ εἶχεν ἐγκαρσίως ἐ-
στραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς δύο ξένους. Ἄλλ' ὁ ἀναγνώ-
στης ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ μοναχὴ Ἀγάπη. Μετὰ τὴν
ἀναγνώρησιν τῆς Βενετῆς ἐπισκεπτριάς, τὸ κελλῖον τῆς εἶχε
παραδόξως καταστῆ πνιγηρὰ εἰρηκτὴ πρὸς αὐτήν. Τῇ ἐφαί-
νετο ὅτι οἱ τέσσαρες τοῖχοι συνεσφίγησαν, συνεντήθησαν καὶ
ἀπετέλεσαν ἓνα, ὅτι ἡ στέγη εἶχε ταπεινωθῆ, καταρρεύσει
καὶ συναντήσει τὸ ἔδαφος καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ σκέπη
αὐτήν. Ἦ κλίνη τῆς εἶχε γείνει σιδηρὰ καὶ πεσυρακτωμένη
ἐσχαρὰ, ὁμοία μ' ἐκείνην, ἐφ' ἧς ὠπτῆθη ζῶν ὁ ἄγιος Λαυ-
ρέντιος· τὸ προσκεφάλαιον δὲν ἀνέπαυε πλέον τὴν κεφαλὴν
τῆς, ἀλλ' ἔκλειεν αὐτὴν ἐκατέρωθεν καὶ καθίστα φλογερὸν καὶ
πυρετικὸν τὸ ἔρευθός τῶν παρειῶν τῆς, δὲν παρεῖχε πλέον
ὑπνον, ἀλλ' ἐκινεοῦρε ὄνειρα, ὄνειρα συνεχῆ, ἀλλόκοτα καὶ λη-
ρώδη. Ἦ τελευταία λέξις ἦν τῇ εἶχεν εἶπει ἡ Βενετὴ, ἐγένεον

ἄλλοις περισφίγγουσα διὰ μυρίων κρίκων τὴν καρδίαν τῆς.
Ἦσθάνετο τὸ πεπωμένον ὠθοῦν αὐτὴν ἀκαταστέτως. Δὲν
ἠδύνατο πλέον νὰ πατήσῃ ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ σειομένου ἐδάφους.

Ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγῃ. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἠμολο-
γήσῃ πρὸς ἐαυτὴν ὅτι μετέβαινε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ «Βενε-
τοῦ εὐπατρίδου». Ἄλλ' ἀπελογεῖτο πρὸς τὴν συνείδησίν τῆς
ὅτι ἀπῆρχετο ὅπως εὐρὴ ἡσυχίαν ἀλλαγῶ. Καὶ δὲν ἐνθιμείτο
ὅτι ἐμελλε νὰ ζῆρῃ πανταχόσε μεθ' ἐαυτῆς τὴν καρδίαν.

Οὐδεμίαν δυναμένη τοῦ λοιποῦ ν' ἀντιτάξῃ ἄμυναν οὐδὲ
ισχύουσα νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον τοῦτον ἐχθρόν,
ὅστις, παρὰ πάντας τοῦ πατρός Ἀμμούν τοὺς ἐξορισμούς,
ἐξηκολούθει νὰ ἐμφωλεύῃ ἀδιασείστως ἐν τῷ σώματι αὐτῆς,
εὐρέθη ἐν παροξυσμῷ πυρετοῦ πρῶταν τινά, καὶ παρακλέ-
σασα τὸν Νεεμίαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ, κατῆλθεν εἰς τὸν λιμένα.
Ἄλλὰ τὴν πρῶταν ἐκείνην ἀρβῶς, εἶχον καταπλεύσει οἱ δύο
ἐκεῖνοι ξένοι, οὔτινες ἐκάθηντο συνοκλαδὸν ἐπὶ τοῦ βράχου
καὶ συνδιελέγοντο. Τὸ πεπωμένον ἄρα παρεσκεύασε τὴν
συνάντησιν ταύτην;

Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἴπω, ἄνευ λυρισμοῦ, τὰς
περὶ τούτου σκέψεις μου. Ἄλλὰ τίς κατεδίκασε τὴν δυστυχῆ
ἀνθρωπότητα εἰς τὸ νὰ ζῆ τὸν θετικὸν καὶ κτηνώδη τοῦτον
βίον; Τίς κατεδίκασεν αὐτὴν ἢ νὰ ἔρῃ χαμαιπετῶς κλινο-
δομένη ἐν τῷ βορβόρῳ, ἢ νὰ νομίζεται ὅτι παραφρονεῖ ἂν
ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐντείνῃ στιγμιαίαν τινὰ πτῆσιν μετὰ μύρ-
μπος;

Ποῖα εἶρων τύχη ὑποσχεδίασεν ἄρα τὴν παρὰ τὸν βράχον
τοῦτον συνάντησιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου τοῦ κεκυφένου ὑπὸ τὸ
βάρος τῆς θλίψεως καὶ τῆς γυναικὸς ταύτης τῆς οἰστρηλά-
του ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πάθους, δύο δυστυχῶν μὴ δυναμένων
νὰ ἐνοθῶσιν ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν εὐτυχίαν; Δὲν ἦτο καλ-
λίτερον νὰ μὴ ἐπανίδωσιν ἀλλήλους ποτέ, δὲν ἦτο αἰρετώ-
τερον νὰ μὴ εἶχον ποτὲ ἴδει ἀλλήλους; Δὲν ἦτο ἀνεκτότερον
νὰ εἶχον ἤδη ἀποθάνει, δὲν ἦτο εὐκτότερον νὰ μὴ εἶχον ποτὲ
γεννηθῇ; Ὅποια σπαρκατικὴ συνάντησις, ὅποιος κεραυνοβό-
λος ἀντικρυσμός, καθ' ὃν ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ ἐνὸς ἐφαίνετο ὅτι
ἐμελλε νὰ γείνη κεφαλὴ Μεδοῦσης, ὁ δὲ κορμὸς τῆς ἐτέρας
στῆλη ἄλός!

Τίς δύναται ν' ἀπεισῇ πρὸς τοιαῦτα θεάματα, χωρὶς νὰ
θαμβωθῇ τὰς ὄψεις; Τίς δύναται νὰ προσψάσῃ τὴν λάβαν
ταύτην, χωρὶς νὰ κατ' ἐξέως τῆς χεῖρας; Τοῦ ἀφρηγομένου τοιαύ-
τας σκηνὰς κινδυνεύει νὰ παραλυθῇ ἡ γλῶσσα ἢ νὰ συντριβῇ
ὁ κάλαμος. Αἰρετώτερον εἶναι νὰ καλύπτονται καὶ νὰ παρέρ-
χονται ἐν σιγῇ, ἢ νὰ προλαμβάνονται καὶ νὰ μὴ εἰσάγων-
ται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ καυστικὰ ταῦτα βλήματα. Ἦ ὕλη
αὕτη εἶναι ζῶν πῦρ, σχηματίζεται, σαρκοῦται καὶ ἐμψυχούται,
κινεῖται καὶ ἐμπνέεται, λαμβάνει φωνὴν καὶ φαίνεται κρυ-
γάζουσα πρὸς τὸν ἀσύνετον τὸν νομίζοντα ὅτι κρατεῖ αὐτήν,
καίτοι ἐκφεύγουσαν ἀπὸ τῶν χειρῶν του καὶ ἀφανίζομένην

(Ἀκολουθεῖ)
Μπόεμ.

Είτα ερωτάται περί της ποιότητας ενός εκάστου των κατηγορουμένων.

— Ήσαν, λέγει, τιμωτάτοι άνθρωποι· ο δὲ Βελέντζας έθεωρείτο ως άριστος πατριώτης, αλλά.— Και έδω φέρεται έν τω μέσφ τó ζήτημα των επαναστατικων κινήματων, γωρίς αυτό να ήναι κατηγορούμενος, και παρελαύνουν πρό αὐτοῦ στρατιωτικώς ή 'Εθνική "Αμυνα, ο 'Εθνικός δεσμός τά πετωμάτα και ο Τσελεπίτσαρης.

Είς μέρη τινα της μαρτυρίας του ο κ. Παππαμιχαήλουλος λαμβάνει ύφος ιεροκλήρικος· ερωτώμενος επί παραδείγματι άν ο Βελέντζας έζήτει συχνά άδειας.

— 'Αμ δέν καθότανε ποτε ο εὐλογημένος στη θέση του, άπαντᾷ, ένφ τó άκροατήριον ελίγον και θά έστρωροκοπείτο.— Και τότε ο κ. πρόεδρος νομίζει θεάρεστον να του προσφέρει και μίαν καρέγλαν διά να καθήση πλέον, και αναπαντικώτερον να τᾷ είπῃ όλα.

— Είναι αληθές, τόν ερωτᾷ ο κ. Πρόεδρος, ότι μετά την παύση του Βελέντζα, σεις του έχορηγήσατε άμνηνον άδειαν;

'Η ερώτησις βλεπέτε αὐτή κατ' οὐδέν διαφέρει άπειθύνσεως γυναικός προς όλην τινά έραστήν όστις ήλθεν να την ένοχλήση, και διά τούτο ο κ. Παππαμιχαήλουλος θά εξετινάσσετο της καρέγλας του, άν δέν ένόμισε εὐλογώτερον ν' άπαντήση.

— Πώς είναι δυνατόν; τούτο δέν είναι αληθές.

Μετά πολλὰς άλλας παρεμφερεις ερωτήσεις έκρίθη και οὗτος έπαρκής και έλαθε την άδειαν να απέλθῃ.

'Ηλθεν ή σειρά του κ. Σωτηροπούλου· τó ένδιαφέρον του κοινού εκ νέου αναζωπυρρῦται και πάντες συνολοθῦνται έν θορόβφ πολύ, άλλ' ο Κούνας μετά των χωροφυλάκων επαναφέρουσι την τάξιν.

'Ο κ. Σωτηρόπουλος είναι τοσοῦτον ήρεμος και τοσαύτην πραότητα προδίδει τó εξωτερικόν του, όσην πειστικότητα έχει ο λόγος του. Τᾷ δύο του αὐτᾷ εφόδια είσιν ικανά να τόν διατηρήσωσιν αβλαβῆ μεταξὺ και των άγριων θηρίων, διά τούτο τόν διεφυλάξαν σῶον και μεταξὺ των ληστών.

'Ο λόγος του ρέει εμαλός ως ρυαξ εις τó βάθος του όποιου δέν εύρίσκειται οὔτε έν γαλικίον ή φωνή του είναι έν γένει άγρωμάτιστος, άλλ' είναι διφυγής και στρογγύλη, ως ή του διδασκάλου παραδίδοντος τó μάθημα της προσωπίας. Κεκτηται τó προῖόν της σαρκείας και μεταδοτικότητας εις μέγαν βαθμόν, τούθ' όπερ άποδοτέον έν μέρει και εις την άκριβῆ κατανήσιν όλων των ζητημάτων, άτινα εμελέτησεν.

'Η μορφή του είναι μάλλον άσυμπαθής, άλλ' όταν ανοίξη τᾷ χειλῆ του διά να λαλήση καθίσταται και αὐτῆ συμπαθητική. "Εγει τι τó 'Ισπανικόν και έπλάσθη υπό της σύσεως μάλλον δι' ιεραπόστολος παρά διά πολιτικός. Τó μέτωπόν του είναι ευρύ, άλλ' οί σθλαμοί του έχουνσι τοποθετηή πολλν βαθείως έντός των κροτάφων, αί δε παρειά του είσιν λίαν στεγναί ως άσκητού τρεφομένου διά χόρτου και χόρτου ζήρου.

'Ο Πρόεδρος δέν ελκισμόνησε την στερεότυπον πλέον ανακεραλαίωσίν του ως προς την κατηγορίαν του Βελέντζα και λοιπών, μεθ' ο ερωτᾷ τόν μάρτυρα.

Καταθέτει και αὐτός ότι του ελλείματος γνώσιν έλαβεν εξωδίκως μέν δι' άνομόμως έπιστολών και άλλων διαδόσεων, άλλ' ότι ή πραγματικότητα αὐτῶ εθεβαιώθη μετά την διαπαθείσαν επιβώρησιν. Ομιλοει τó άμειπτον των τριών κυρίων κατηγορουμένων και μετ' έντάσεως της φωνῆς του όνομάζει τόν Βελέντζαν άριστον πολίτην, τίμιον υπάλληλον και ως τόν κριώτερον παράγοντα του Θεσσαλικού κινήματος

μετά τόν πανηγυρικόν τούτον ο ήμνος εις την ελευθερίαν θά συνεπλήρου τόν θούριον του κ. Σωτηροπούλου.

'Αλλ' ήδη καθίζουσι και αὐτόν εις μίαν καρέγλαν δίκην μπερλίνας, ο δε κ. Πρόεδρος σπεύδει να συνάξη τᾷς ερωτήσεις.

— Είπατέ μοι σᾷς παρακαλῶ, μάρτυς, των επάρχων ή εξελεγχίς είναι υποχρεωτική ή γίνεται κατά τύπους μόνον;

— "Επρεπε να ήναι τοιαύτη, άλλᾷ δυστυχώς είναι τυπική...

Και πάλιν έδω άρχίζουσιν αί ερωτήσεις εις τᾷς όποιας όμως λαμβάνουσι μέρος και οί κατηγορούμενοι αὐτοπροσώπως, και έπέρεχεται σύγχυσις μαρτύρων, κατηγορουμένων, δικαστών και συνηγόρων, εκ της όποιας και μόνως άρτυνίζονται τινες των ένόρκων, ο δε Πρόεδρος δράττεται της διακρίτου αὐτῆς καταστάσεως και

— Ως μᾶς έπατε σεις και ο Σαμοθράκης και ο Γορτζής, λέγει κλ. κλ.

'Εν τούτοις ο μάρτυς άτάρκχος και άπαθής άπαντᾷ εις όλους και διαρωτίζει όλους και λυει όλα τᾷ λογιστικά ζητήματα και τᾷ διοικητικά με άβρηα, με χρονολογίας, με παραδείγματα και με αριθμούς, εις τρόπον ώστε πολλοί λησμονοῦνται, και τόν εκλαμβάνουσιν ως καθηγητήν των μαθηματικών!

— Δέν παραδέχομαι λέγει ακόμη, ότι τᾷ ελλείμμα δύναται να αναβείνη τó κολοσσαίον ποσόν εις ο τᾷ ανεβίβασαν δυνατόν μετά μίαν άκριβῆ εξέλεγχίν να παρουσιασθῇ ολιγώτερον του ήμίσεως, διότι έν τᾷ ταμείφ υπάρχουν πολλοί λ)σμοί άνοικταί, πολλᾷ κοινδύλια ανεξελεγκτα!

Μετά του κ. Σκαλιστήρη δικαστού ελίγον εξάπτεται έννεκα ερωτήσεως του πρώτου παρεξηγηθείσας, άλλᾷ μετά μικρόν επελήθους εξήγησεως επανακτᾷ την ψυχραιμίαν του, και συγχρόνως την ελευθερίαν, εξαντλήθεισᾷν πλέον των ερωτήσεων και των μάλλον εγρηκώς διακειμένων προς την υπόθεσιν.

Μετά τόν κ. Σωτηρόπουλον εξητάσθησαν οί άδελφοί Τσιανόπουλοι, εξών ο μέν Ταμίης όμολόγησεν ότι προσεκλήθη εις 'Αθήνας γωρίς να γνωρίζῃ περί τίνος επρόκειτο και μόνον έδω εξωδίκως έμαθε τᾷ περί 'Ηθῶν μεθ' ο άπῆλθεν εις τήν θέσιν του· ε δε υπάλληλος του ελεγκτήριου, ότι ήκουσε τόν Οικονόμον έν τᾷ αὐτᾷ δωμάτιφ έν φ παρεμπίεστο και ο Σαμοθράκης, να λαλή περί του ελλείμματος, άλλᾷ τούτο δέν διευκρινίζεται καθῶς, και έπέρεχεται μικρά γασμουδία.—

'Ο τελευταίος εθεβαιώσεν ότι πρό εικοσαετίας σχεδόν τᾷ ταμείφ δέν εξελεγγόνται υπό του 'Ελεγκτηρίου· τούτο εκπλήσσει τούς πάντας, άλλ' ο κ. Πρόεδρος σπεύδει να διαλύση τόν ζήρον διά της μεθυγραμμικωτάτης ερωτήσεως του προς τόν ένα Τσιανόπουλον:

— Είπέ μοι, κ. μάρτυς, ο Βελέντζας ήδύνατο να κρίνη τó καλόν από τᾷ κακόν;

Κόν.

ΒΟΥΛΗ

Τρίτη, — 21 Δεκεμβρίου.

Είνε ή ημέρα της κρίσεως των άμαρτιών του Σαββάτου, διότι ο θάνατος γῆθς του Γαμβέττα συνεκράτισε τούς ήττορικούς κρονούς του Δελγηιάννη, και μάτιν γῆθς τᾷ άκροατήρια ήσαν κατάμεστα, και των κυρίων τᾷ θεωρείον έώρτα-

ζε πάλιν την άνοχιν, και εξωγραφείτο επί των άκροατηρίων άνωπομονησία τις, ως αν άνέμενον θέαμα θρηιστροφείου.

'Αλλᾷ σήμερα ο κ. Δελγηιάννης ζητεί εξήγησις και ικανοποιήσεις παρά της Κυβερνήσεως διά την ύβρισθεισαν αντιπολίτευσιν, φέρων πάλιν εις τó μέσον όλην την σκηνήν των Σαββατικων όργίων, διαμαρτύρεται διά τᾷς διακοπάς και την άπρεπή συμπεριφοράν της συμπολιτεύσεως, την όποιαν άποδίδει εις τούς ήγήτορας αὐτῆς. και πρό πάντων εις τόν ύπουργόν των Οικονομικων διαπλέει δε την θάλασσαν των άναμνήσεων του, ένθυμείται και μετά πόνου αναφέρει τᾷς δύο γνωστοτάτας τροπίλλας, την μισογρηκειαν και την έποχρηδρία, διά των όποιων άλλοτε ο Καλλιγῆς είχεν άπειλήσει τó πολιτικόν του άκάτιον· δέν φείδεται οὔδε του Τρικούπη ως προς τó ζήτημα της ύπηρεσίας, και όλα τᾷ λέγει με φωνήν ύψωμένην εις τó μη περαιτέρω, βραχμιάσας, άγωνιών, καθδρος, ως Μαινῆς, ως υπ' ένέτου καταλαμβάνομενος, και τελειώνει τᾷ λόγια του, άφού πρώτον έτελείωσε την φωνήν του.

'Ανελθόντος έπειτα του κ. Δημητρακάκη διά να συνεχίση την όμιλίαν του την διακοπέσιν επί της παρειᾷς του Μανδάλου, την όμιλίαν του επί του ζητήματος της άπαρτίας έν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ, φρονει ότι ή άπαρτία δέν να σύγκηται εξ 124 και όχι 123, διότι συμπεριλαμβάνεται και ο άνύπαρκτος βουλευτής 'Αδάμαντος.

Και οὔτω βαθμηδόν τó ζήτημάτιον καθίσταται συζήτηση, άδαμαντίνη και ή μακροτέρα των συζητήσεων, παραταθείσα μέχρι της έννάτης, τρσνθέντος, συγκεκριμένη εκ του ζητήματος της έκλογῆς 'Αδάμαντος, του ζητήματος του διαιρετού του νομοσχεδίου επί της αναγωγῆς των φόνων εις νέας δραχμάς, και του της ώρας καθ ήν είχεν άποχωρήσει από την συνεδρείασιν της Παρασκευῆς ο 'Ιερωνήμιον.

'Ομιλοῦσι πολλοί δις και τρις, ο κ. Τρικούπη και οί διασημότεροι των άριστερών, έκφωνοῦνται από του βήματος ήθικηφιλοσοφική συμβουλαί προς τούς βουλευτάς, ύπομνησκουσαι την 'Ιστοράτους προς Δημόνικον παραινέσιν, ο κ. Σωτήριος Πετιμεζᾷς, ως αντίθεσις της κομμικοτραγικής όργῆς του κ. Δελγηιάννη, φέρει νοστιμοτάταν στατιστικὴν των δειράντων και θαρθέντων άλλοτε βουλευτών, γίνεται άπόπειρα πειραματικῶν έρευνών επί του γρόνου δν ήδύνατο να διανύσῃ ο κ. 'Ιερωνήμιον από της θέσεως του μέχρι της θύρας της έξόδου, όμιλοῦσιν, όμιλοῦσιν οί άδαμαντολόγοι βουλευταί, μεθ' ο ή Βουλῆ παραδέχεται την υπό του κ. φιλαρέτου διατυπωθεισαν πρότασιν, καθ' ήν λογίζεται έν άπαρτία με 123.

Κουτρούλης.

ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΙΣ ΛΑΥΡΙΟΥ

'Ο φίλος Τ. έπιθυμῶν να ανοίξη όμιλίαν με την κυρίαν Χ. ήτις του είχε στρέψει την μάχη, όμιλοῦσα μετά μιᾷς φιλογέλου νεάνιδος, πλησιάζει προς αὐτήν, ένφ ταυτόχρονως ήργστο καταπύνω των ήμίονος φερτομένων.

— Κυρία, τᾷς λέγει, παραμερίσατε παρακαλῶ ελίγον, διά να διελθῃ τó ζῶον.

'Η κυρία Χ. έν τῇ ύψίστῃ άρεσειᾷ της του άπαντᾷ: — 'Ορίστε, κύριε, περᾷστε!

'Ο 'Ιταλός Ρ. άφού έπιε κατά κόρον ζῦθον εις τó παντο-

πολείον του Μ. έδοκίμασε και τó κοινά όπερ τόν κατέστησεν έντελώς αναισθητον. Μετά τó μεσονύκτιον μόλις όρθοπατών εξήλθε και έβλεπε τᾷς οίκιας περιστρεφόμενας· αφηνης ίσταται σκεφθείς ότι άφού όλαί αί οίκια περιστρέφονται, μετ' οὔ πολὺ θά φανῆ και ή δική του. Και καγχάσας βλακωδῶς επί τῇ έπιτυχίᾳ της σκέψεως, εξηπλώθη εις τó πεζοδρόμιον, άναμένων δι' όλες της νυκτός την εμφάνισιν της οίκιας του.

Την πρωίαν εξυπνίσας εύρε τᾷ θυλάκιά του πανί με πανί, χάρις εις τούς έδω μαγικούφιδες.

'Ο άγαθός Α. παρεκλήθη παρά του φίλου του Μ. να του καθαρίσῃ τó ώρολόγιόν του, ως έχων γνώσιν του μηχανισμού των ώρολογίων.

Μετ' ολίγας ημέρας του τó έπιστρέφει, έχγρηρίζων αὐτῶ ένα δδοντωτόν τροχίσκον και ένα κοιλίαν ως περιττά.

Μεταξὺ πατρός και υίου:

— Γιατί, παπάκη, άφού ήμείς τρέχομεν πολὺ, δέν μποροῦμε να φθάσομε τó αἶλογο;

— Γιατί, Γωγῶ μου, τó αἶλογο έχει τέσσαρα ποδάρια. — Κ' ήμείς οί δύο έχομε τέσσαρα, παπάκη!

Υδροπότης.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

εκδίδεται μεθ' όλες της δυνατῆς φιλοκαλίας, μετά πολλών γελιογραφικων της άριστοτέχγου μολυβδίδος του άπαραμίλλου Διευθυντού του 'Ασματοαίου, μετά πλείονος ύλης, μετά πλείστον 'Αγγελιων, τó

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Θά είσθε περιεργοί να μάθετε κάτι τι περί αὐτοῦ πριν τó ιδῆτε, ως θέλετε να ιδῆτε την φωτογραφίαν άπουσῆς μνηστῆς ή ερωμένης φίλου σας, πριν ή την ιδίαν ιδῆτε.

'Ιδού άμερικανική φωτογραφία σ' τᾷ στερῶ. 'Εξώφυλλον καλλιτεχνικόν, κατακόκκινο, τῆς γραφίδος του κ. 'Αννίου.

'Εορτολόγιον. 12 ποιήματα σάν μενταλλίων κρεμασμένα εις τó λαιμό εκάστου μηνός του θερμού της Αμερικής του Μεσολογίου ποιητού Παλαμά.

'Ερωτικόν Λεξικόν. 'Από τó "Αλφα εως τó "Ωμέγα. Θά είναι ή μεγάλη έπιτυχία του 'Ετους. Γραμμένο από τόν ευφρόνεστον Παρισινόν. Λέγει την αλήθειαν δι' όλες τᾷς περιπτώσεις του γάμου και του έρωτος. Θά γίνη τó 'Εξομολογητήριον έγγάμων και άγάμων. Θά τó έχγητε εις την σάπη σας ως μικρόν καθρεφτάκι. Τό χρησιμώτερο Λεξικό του κόσμου. Θά τó συμβουλεύεσθε κάθε λιγόν. 'Αληθές μαντεϊον. 'Η εύφυλα συγκεντρωμένη... Τᾷ άλλα θά τᾷ πῆτε μόνον Σας, άμα τó διαβάσετε.

Τᾷ Παρθενωγωγετο, ποιήμα εξ έμπνεύσεως του 'Αρσακίου. 'Αγγλικαί πίκτες.

Σημειώσεις εκ του σημειωματαρίου ενός διακόνου,

τοῦ κύρ Ἀνθεμίου. Δέν θά λείψῃ πᾶς νά μὴν τὸ διαβάσῃ.
 Ὁ Δαμαλᾶς θά τὸ καταράγῃ. Ἀλλά θά σκανδαλίσῃ καὶ ὄλους
 τοὺς ἐκκλησιαζομένους καὶ ὄλας τὰς ἐκκλησιαζούσας. Σᾶς
 λέγω ὅτι θά σκανδαλίσῃ.

Αἱ δύο αἴθουσαι, ἐν χαρτοπαίγνιον παραμονῆς πρω-
 τοχρηναῖς ἐντὸς ταβέρνας καὶ ἄλλο ἐντὸς τῆς ἀριστοκρατι-
 κωτέρης τῶν αἰθουσῶν. Περιγραφικιώτατον, εἰκονικιώτατον,
 εὐφρόσστατον. Δέν σᾶς λέγομεν τὴν λύσιν. Θὰ τὴν ἰδῆτε εἰς
 τὸ Ἀστυνομικὸν δελτίον τῆς 1ης τοῦ Ἔτους. Λέγομεν τὸν
 συγγραφέα: Κάπα ὀμικρόν, κὸ, κάπα ὀμικρόν, κὸ, κτλ.
 Ἐπὶ τέλους ἓνα κοχό.

Ὁ Μαρδοχαῖος, Ἔπος δραματορευτικὸν τοῦ Μυσέ-
 μετημφισμημένος εἰς Ἑλληνα· φοβερὸς ἄνθρωπος, ἀρπάζων
 τὰς γυναῖκας ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν των· ἓνας
 κωνδυλανάπτης εἰς τὰ Πατήσια, εὐωχία, καὶ ἄλλα.

Ποίημα τοῦ Σουρῆ εἰς τὸν Σατανᾶν.

Τὰ γυναικεῖα Λουιρᾶ, ἦτοι ξηραὶ σανίδες ἐμιλοῦ-
 σα. ὡς Ὅμηρος... Κλάδος

*Φυσιολογία τῆς μύτης—Καραμέλαις—Χορὸς—Καὶ ἡ
 Πτωχὴ καρδιά* (πολὺ πρωτότυπον ποίημα τοῦ κ. Ἀναστα-
 σπούλου).

Ἐπιθεώρησις τοῦ 1882, κωμῳδία τοῦ Σουρῆ εἰς
 σκηνᾶς τέσσαρας.

Σκηνὴ Α΄. Αἴγυπτος καὶ Καραλῆ Δερβέν.

Σκηνὴ Β΄. Δεκάρα, Καλλιγᾶς, Βάχχος, Καπνός.

Σκηνὴ Γ΄. Τὸ φάσμα τοῦ Γλάδστωρος καὶ ὁ Δυ-
 μαλᾶς.

Σκηνὴ Δ΄. Εὐλογία καὶ Τύφος.

Σᾶς ἀφίνομεν νά φαντασθῆτε τί γίνεται μέσα σ' αὐτὰς
 τὰς σκηνᾶς. Ἄλτρο καὶ τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος!

Καὶ ἐπὶ τέλους μία μαγευτικὴ

Πατινάδα εἰς τὸ 1882 τοῦ συγγραφέως τῶν *Γελάτων*
 Δ. Κόκκου, ποῦ θά τὴν τραγουδάτε ὄλο τὸ χρόνο.

Ὁλόκληρον τυπογραφικὸν φύλλον ἐκ χρωματισμένου χάρ-
 του καὶ πεποικιλμένον ὑπὸ εἰκόνων θά εἶναι πλήρες ἐμπορι-
 κῶν ἀγγελιῶν, γεγραμμένων ὑπ' ὄλης τῆς τακτικῆς συντά-
 ξεως τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.**

Τὸ ὄλον **δέκα** τυπογραφικὰ φύλλα, **σελίδες 160.**

Τιμὴ δέ—μοναδικὴ ἐφημερίδα—**δεκάρα** ἑνδεκα.

ΘΑ ΠΩΛΗΤΑΙ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ *Γραφείῳ* μας, (Ὁδὸς *Μουσῶν*,
 ἀριθ. 4, παρὰ τὴν πλατεῖαν *Συντάγματος*) ἐν τοῖς βιβλιο-
 πωλείοις καὶ ὑπὸ ἰκανῶν ἐφημεριδοπωλῶν.

Οἱ Ἐπιστάται τῶν Ἐπαρχιῶν, ὅπου θά πωλῆ-
 ται **δεκάρας δώδεκα,** ἄς μᾶς τηλεγραφήσουν ἐγκαίρως.

Ὁ γραμματεὺς τῆς συντάξεως

Κρῆ-Κρῆ

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὁ γελῶν αἰωνίως, ἔχει τὴν καρδίαν κλειστήν.

Σέβας πρὸς τοὺς γέροντας! ἔχει καλοῖς· οὐδὲν τούτου καλ-
 λίτερον. Πρέπει νά γείνη ὅμως καὶ τις διάκρισις. Ὑπάρχουσι
 ὅμως πολιοὶ καὶ πολιαί. Ἐὰν ἡ φραυλοβιότης παρήλλαξε τὸ
 χρώμα τῶν μέν, ὡς ἡ ἐργασία τῶν δέ, μὴ διαστάσωμεν τότε
 νά τᾶξωμεν πολὺ ὑψηλότερον τοῦ ἀνευ ἠθικοῦ σκοποῦ μονήρους
 βίου, τὸν βίον ὅστις ἄρχεται θερμοουργός, φιλόπονος, γενναῖος.
 Ὅταν ἦναι τις εἰκοσιπενταετής, εἶναι συγχωρημένον νά μὴ ἡ-
 δυνήθη εἶτι νά φανῇ χρήσιμος. Ἀλλ' εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα
 ἐτῶν, εἶναι πλέον ἐγκλημα.

Ἴδου διατί ὑπάρχουσι ξανθαὶ τινες ἢ μαῦραι κόμαι πολὺ
 σεβαστότεροι ἢ κρηνία τινα φαλακρὰ καὶ κόμαι λευκάζουσαι.

Τὸ ἦμισυ σχεδὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀφιερῶσι τὸ ἦμισυ
 σχεδὸν τῶν διανοημάτων του εἰς τὰ χρήματα.

Ὁ μωρὸς εἰς τὸν μωρὸν μόνον ἐμπιστεύεται.

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ, ἡ γυνὴ ἠξεύρει ν' ἀγαπᾷ.

Οἱ ἐπίσημοι ἄνθρωποι ὁμοιάζουσιν ὀλίγον μὲ τὰ ὄρη. Μα-
 κρόθεν φαίνονται γιγάντια, ἀλλ' ἄμα φθάσῃ τις εἰς τὴν κο-
 ρυφὴν, λέγει: «Πῶς! τόσον μόνον;»

Εἰς τινὰς οἰκίας ἐμβαίνομεν διὰ τῆς καρδίας, εἰς ἄλλας
 διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰς ἄλλας πάλιν, καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ
 περισσότεροι, εἰσερχόμεθα ἀπλούστατα... διὰ τῶν ποδῶν.

Ἀνταλλαγὴ αἰσθημάτων, ἀνταλλαγὴ πνεύματος, καιρὸς
 χαμένος, ὄλαι αἱ ἠθικαὶ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων συνοψίζον-
 ται εἰς τὰς τρεῖς ταύτας φράσεις.

Ἀρμενγκῶ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπόψε παρασταθήσεται ὁ **Λήρ**· προμηνύεται μεγάλη
 ἐπιτυχία.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ-ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ-ΠΟΙΗΜΑΤΑ-ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ
 ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ-ΠΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ
 ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

Κομψὸς τόμος ἐκ 200 σελίδων ἀντίων. Ἑρ. 2 1/2

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς τὸ

βιβλιοπωλεῖον Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΜΠΕΚ,

Ἀμφοτέρων ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμοῦ.